

"Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi"

17 octombrie 2005

Gili Cârstea

Când a trimis pe ucenici să anunțe vestea bună a împărăției, Mântuitorul a insistat că ei trebuie să rostească o formulă bine definită: "Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi" (Luca 10:9).

În ce fel se apropiase împărăția de ei?

Iudeii așteptau ca Mesia să-i elibereze de sub asuprirea romană, iar apoi să facă din ei jandarmul internațional, super-puterea care să impună închinarea la adevăratul Dumnezeu. Din acest punct de vedere, împărăția nu se apropiase.

Unii au presupus că odată cu venirea lui Mesia urma să vină sfârșitul lumii și plecarea la cer a credincioșilor. Nici din acest punct de vedere împărăția nu se apropiase.

Atunci de ce trebuia să li se spună oamenilor că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de ei? Nu se întâmplase nimic spectaculos; împărăția fusese cu ei de ani mulți, căci biserica era împărăția lui Dumnezeu pe pământ, nu? Ei aveau templul din Ierusalim, cu altarele, Sfânta Sfințelor și Șekina, cu întreg șirul de sărbători; de fapt, fiecare act al vieții zilnice era un act de închinare, strâns legat de poruncile și legile divine.

Hristos a venit și a plecat, iar Israel își vede de drum mai departe, ca și biserica de astăzi, cu sentimentul că împărăția a fost și este mereu aproape.

Refuzând să recunoască scopul profund al sanctuarului, Israel – ca și biserica rămășiței – nu a văzut în această declarație nimic extraordinar sau măreț. Și totuși, anunțul ucenicilor cuprindea o comoară de lumină asupra întregii economii iudaice.

Pentru prima oară de la căderea lui Adam în păcat, o ființă umană era făcută părtașă de natură divină, sub ochii oamenilor. Pentru prima dată, în întreaga familie omenească, se realiza "scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice," adică exact inaugurarea împărăției lui Dumnezeu în mijlocul familiei omenești. Dumnezeu și un membru al familiei omenești se uneau total, devenind noua familie a împărăției, familia divino-umană. Un Fiu al omului devenea din nou Fiul lui Dumnezeu, al doilea Adam, un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum era ordinea înainte de intrarea păcatului în univers. De aceea se spune despre El că este "Capul," adică începătorul unei noi ordini, a unei noi categorii de ființe umane.

Iudeii nici nu visau că printre ei se află o ființă de o nouă ordine în univers, că acest Iosua din Nazaret este primul templu al Creatorului ieșit din sămânța femeii, și prin faptul că a ales permanent să rămână un templu – sub cele mai puternice presiuni – El a zdrobit capul șarpelui. Dar ei nu l-au băgat în seamă, deoarece “n-avea nici frumusețe, nici strălucire” care să le atragă privirile. Și totuși, El era “Dumnezeu cu noi.”

În acest sens “împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.”

În ce sens este aproape de biserica rămășiței “împărăția lui Dumnezeu?” Apreciem noi mai mult decât ei pe acest Al Doilea Adam? Credem noi că El era un templu uman al lui Dumnezeu, singura explicație pentru neprihănirea Lui? Așteptăm noi cu ardoare ziua ispășirii, când cele două naturi vor fi unite, așa cum s-a întâmplat cu Fratele nostru mai mare? Avem noi “creința lui Isus,” care era convins că “Tatăl, care locuiește în Mine” făcea faptele pline de milă care uimeau pe oameni? Privim noi sanctuarul ceresc din perspectiva slăvită că acel Templu care a locuit printre noi “plin de har și de adevăr” este acum “ceresc,” și așteaptă să înțelegem taina evlaviei ca ziua ispășirii finale să poată avea loc?

Din această perspectivă, împărăția lui Dumnezeu este foarte departe de noi, căci biserica privește toate acestea ca pe niște învățături străine, iar prezentarea acestui Hristos în 1888 a produs o “furtună de patimi clericale,” furtună care continuă până în ziua de azi.

Și totuși, aceasta este “evanghelia împărăției” (Mat 24:14) care trebuie să slujească de mărturie tuturor oamenilor, dar mai întâi bisericii rămășiței. Abia atunci va veni sfârșitul.